

[Elgaard.]

lande bliver i stand til at stå på egne ben, i hvert fald økonomisk. Dette vil i det lange løb være det sundeste for alle parter og fjerne muligheden for gnidninger på et tidspunkt, da måske de finansielle forhold bliver trangere. Det er jo i menneskelivets forhold i reglen sådan, at debitor er mere tilbøjelig til at blive fornærmet på kreditor end omvendt. Med de erfaringer, vi hidtil har gjort, kan vi kun konstatere, at enhver tale om utidig magtudfoldelse fra USA's side er grebet ud af luften.

Fra vor regerings side er det jo på et tidligt tidspunkt indenfor Atlantpagtrådet gjort stærkt gældende, at hele samarbejdet indenfor pagten bør i alle dets faser passere igennem den politiske forsamling. På dette punkt er den højtærede udenrigsminister ganske på linie med Atlantpagtrådets generalsekretær, Lord Ismay. Samarbejdet indenfor NATO er jo allerede nu, således som det var forudsat, ved at udvikle sig ud over det rent militære, altså det defensivt strategiske. Denne udvikling kan vi kun hilse med glæde.

Her vil naturligvis NATOs virksomhed komme til at løbe parallelt med Europarådets og til en vis grad også med OEECs.

Den højtærede udenrigsminister har gjort rede for de ændringer, der er sket i NATOs strategiske forsvarsplan, og for den udvikling, der har lagt større vægt på et forsvar af det nordiske område. Det kan ikke skjules, at der på et vist tidspunkt var en vis begrundet ængstelse for, at NATO-forsvaret, hvis der udbryder krig, skulle koncentreres om tilbagetrukne forsvarslinier, måske helt hinsides Rhinen.

I Europarådets samling i foråret 1951 rejstes dette spørgsmål fra dansk side af venstres repræsentant i den rådgivende forsamling, det ærede medlem af det andet høje ting Federspiel, og i Europarådets beretning fra efterårssamlingen i år om de skete fremskridt i den europæiske forsvarsopbygning ser jeg disse bemærkninger citeret som indledning til et afsnit i beretningen, hvori der i solidaritetens interesse stilles krav om, at det umiskendeligt fastslås, at der ikke bør være sekundære zoner i det europæiske forsvar.

De øvelser, der nu har fundet sted i vort område, må tages som et udtryk for, at den fuldtud solidariske forsvarspolitik er omsat fra ord og løfter til handling.

Udviklingen henimod en stærkere europæisk enhed har med rette påkaldt opmærksomhed. Den snævre sammenslutning af de seks europæiske lande foreløbig indenfor kul- og stålunionen, den såkaldte Schuman-plan, men nu også begyndende indenfor videre områder, kan give også os her i Danmark anledning til alvorlig eftertanke.

Det må derfor være dansk politik opgave at styrke den større forsamling, nemlig Europarådet, således at en separatistisk bevægelse fra de seks landes side undgås, i hvert fald at man undgår, at en sådan udvikling bliver til skade for det europæiske samarbejde som helhed. Det har derfor været rigtigt fra dansk side at støtte den mere smidige Europapolitik, som den engelske udenrigsminister Eden ud fra det britiske riges forudsætninger har gjort sig til talsmand for, og som i sin endelige udformning blev enstemmigt godkendt af Europarådets rådgivende forsamling.

Fra gammel tid har de nordiske lande haft nær politisk tilknytning til Beneluxlandene — jeg sigter ikke mindst til mellemkrigstidens Oslokonvention —, og der er vel god grund til nu, da disse lande er deltagere i det snævrere føderationslignende samarbejde indenfor de seks lande, at udbyde denne forbindelse. For vort vedkommende vil det næppe være praktisk muligt på nuværende tidspunkt at søge almindelig tilknytning til de seks landes specielle form for integrering, men det må i allerhøjeste grad være i vor interesse at bevare den snævrere tilknytning til dette arbejde, og jeg vil da spørge den højtærede udenrigsminister, om ikke en naturlig vej ville være at forstærke vore forbindelser, navnlig med Holland og Belgien, ved i det omfang, det under vore dages politiske vilkår er muligt, at genoptage det initiativ, der lå til grund for Oslokonventionen.

Vi måtte naturligvis her søge medvirken også fra de andre nordiske lande. I nær fremtid vil nu Det nordiske Råd for første gang samles her i København. Det ligger ikke til den nordiske natur at foretage kraftige politiske bindinger og udforme stive regler. Men det er min overbevisning, at dette organ for formløs drøftelse af de fælles nordiske anliggender vil kunne betyde et virksomt nordisk initiativ også på det europæiske område. Vi er i dag i Norden nået til et punkt, hvor de skranker, som